

Arrest

nr. 156 915 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 mei 2012 tot weigering van de afgifte van de visa.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2012 dienden verzoekers een nieuwe visumaanvraag kort verblijf in. Op 23 mei 2012 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie beslist de afgifte van het visum kort verblijf te weigeren. Dit is de bestreden beslissing:

“Motivatie

Wettelijke referenties

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

*Heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen.

* Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd: de garant wordt als onvoldoende solvabel beschouwd m betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met de voorgelegde inkomsten en de personen reeds ten laste. Bij familieband van 1ste of 2de graad wordt de volgende berekening toegepast: 800 euro (basis) + 150 euro per uitgenodigde persoon / 150 euro per persoon ten laste.

*Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf.

De tenlasteneming is niet aanvaard. Bovendien beschikt betrokkene niet over voldoende financiële middelen om de reis en het verblijf van zichzelf en zijn echtgenote in België te bekostigen en is in het verleden gebleken dat hij zijn bankrekening aanzuiverde.

*Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

*Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc...)

Ondanks dat betrokkene reeds reisde binnen Schengen, biedt hij onvoldoende garanties op terugkeer. Er wordt namelijk geen of onvoldoende bewijs geleverd van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen dat de beslissing niet is gehandtekend door de attaché zodat niet kan worden nagegaan of de bestreden beslissing wel degelijk door deze persoon werd genomen.

2.1.2. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de vermelde attaché, V.V, niet betwist.

In de mate waarin verzoekers zouden betwisten dat de persoon vermeld op de bestreden beslissing als gemachtigde van de minister ook wel degelijk de beslissing heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoekers hiervoor beroep kunnen doen op de procedure "valsheid in geschrifte" en de zaak kunnen brengen voor de daartoe bevoegde rechtbank.

Verzoekers hun beschouwing dat de bestreden beslissing niet ondersteund is met argumenten, mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze uiteengezet om welke reden de gemachtigde geoordeeld heeft dat aan verzoekers geen visum kan worden afgeleverd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekers tonen niet aan met welke gegevens de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Verzoekers tonen geen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan: namelijk de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijven in te gaan op de nochtans door hen opgeworpen schending van artikel 2 van de vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de Raad op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649, R.A.C.E. 1994, z.p.; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Terwijl verzoekers zich verder beroepen op de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het verblijf van meer dan drie maanden voor familieleden van Unieburgers en Belgen. De bestreden beslissing betreft evenwel het door verzoekers beoogde kort verblijf, zodat deze bepalingen in casu geen toepassing kunnen vinden. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181, Arr. RvS 1993, z.p.).

Op basis van de door verzoekers voorgebrachte stukken, heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekers niet hebben aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de bij het verzoekschrift voorgebrachte stukken om het tegendeel voor te houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RVS 17 januari 2007, nr. 166.820).

In zoverre verzoekers hun beschouwingen er dan ook op gericht lijken te zijn de Raad te doen vaststellen dat zij en de garant wel over voldoende financiële middelen beschikken, kunnen zij hierin niet worden gevolgd.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers stellen dat hen geweigerd wordt kennis te maken met hun kleinkind en hierdoor een recht op gezinsleven en familiebanden wordt geschonden.

2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel een weigering van een visum type kort verblijf betreft en geen weigering visum gezinshereniging betreft, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoekers met voormelde stelling een schending van artikel 8 van het EVRM wensen aan te tonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt getwijfeld of verzoekers die een visum kort verblijf hebben aangevraagd, zouden terugkeren naar hun land van verblijf omdat zij geen bewijs geven van voldoende bestaansmiddelen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoekers niet beschikken over voldoende middelen van bestaan, ook voor een terugreis naar hun land van herkomst. Het is niet kennelijk

onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat verzoekers weinig garanties bieden op een terugkeer en derhalve de afgifte van het visum weigert. Het staat aan de kinderen en kleinkinderen van verzoekers vrij hun ouders, respectievelijk grootouders op te zoeken in het land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. In de gegeven omstandigheden vormt de weigering tot afgifte van een visum kort verblijf geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC